

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Nemo Christianus Christi judicio condemnabitur, nisi qui prius suo
Christum judicio condemnaverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

DOMINICA PRIMA ADVENTUS.

DE EXTREMO IUDICIO.

*Tunc videbunt Filium hominis venientem in nube, cum
Potestate magna, & Majestate. Luc. 21.*

VERITAS PRACTICA.

**Nemo Christianus Christi iudicio
condemnabitur, nisi qui prius suo
Christum iudicio con-
demnaverit.**

RATIO EST. Quia nemo Christianus condem-
nabitur, nisi qui prius Evangelicas veritates
neglexerit.

*Sed negligere veritates Evangelicas, hoc est
Christum iudicare & condemnare.*

*Ergo nemo Christianus Christi iudicio con-
demnabitur, nisi qui prius suo Christum iudicio
condemnavit. Quod certe est vel ad terrorem iu-
dicii concitandum, vel ad cultum Christiana
virtutis persuadendum, non parum efficax.*

I PUNCTUM.

Uæ duo plurimum valent ad
commovendos animos, Amor
& Timor, hodierna die, quæ
prima est anni Ecclesiastici, pro-
ponuntur ab Ecclesia cunctis fi-
delibus. Amor in primo Christi
Adventu quem celebrare incipit: Timor in se-
cundo, quem commemorat, dum exhibet E-
vangelium venturi ad Iudicium Domini. *Ps.*

*nno filii, audite me, timorem Domini docebo vos. Psal. 33.
En Pater futuri sæculi, Princeps pacis, Christus
& Iudex vester quem servi timeatis, ne vobis
aliquando id exprobet: Filius honorat Patrem, Mal. 1.
& servus Dominum suum, si ergo Pater ego sum,
ubi est honor meus? & si Dominus ego sum, ubi
est timor meus?*

Et quidem tria hæc separatim possent ex-
pendi, meditando: scilicet, quanta in Patre vel
Fratre bonitas! quanta in Domino & Iudice
Justitia! quanta in nobis duritia qui nec Boni-
tate nec Justitia, qui nec amore nec timore mo-
veamur! sed fortè efficacius cum divina gratia
simul considerata valebunt, prout simul juncta
continentur Veritate Practica quæ idcirco at-
tentius consideranda proponitur. Quale enim
illud est, si ita est, quàm stupendum & ad om-
nem animorum inflexionem potens, si verum
est. Quod nemo Christianus Christi iudicio sit
condemnandus, nisi qui prius suo Christum iudi-
cio condemnavit! Itane Christianus Christum
iudicat? Itane Christus iudicium hoc patitur!
Itane impius non timeat Iudicem suum à se iu-
dicatum & condemnatum!

Quàm porò ita sit, hæc suadet Ratio; Ne-
mo præsertim ex Christianis, iudicio Chri-
sti damnandus est, nisi qui veritates Evangeli-
cas neglexerit vel audire, vel credere, vel serva-
re, Licet enim unum lethale peccatum sufficiat,

A

B

in quo quis mortuus condemnetur: possit autem Christianus in eo peccato mori quo nihil tale neglexerit: tamen ordinariè loquendo, vix ullus moritur non confessus; & vix ullus moritur in peccato qui ritè confessus sit. Quamobrem oportet eum qui in peccato moritur, & iudicio Christi damnabitur, vel non confessum esse, vel non ritè confessum. Quid est autem quod Christianum magis impediât à recta Confessione, quam inordinatus affectus ad peccatum, seu ad rem amaram cui peccatum annexitur, quod non deponit in Confessione, & quo non deposito nulla est Coactio, nulla Confessio? Undenam verò ille inordinatus affectus, nisi ex neglecta veritate Christiana & Evangelica, quæ hunc depravatum affectum iubeat deponi aut temperari? Non enim ullum peccatum, inquit sanctus Augustinus, committi potest, nisi dum appetitur ea quæ Christus contemnit, aut fugiuntur ea quæ ille sustinet. Quæ si vera sunt de ipso actu quo primo peccatum committitur, quanto veriora de ipso habitu seu habituali affectu, quo fit ut peccator peccatum confitendo non deponat! Talis enim habitus & affectus longè magis indicat oppositum Christo appetitum; Unde hoc tandem sequitur quod proponebat Ratio, Neminem Christianum iudicio Christi condemnandum nisi qui prius veritates Evangelicas neglexerit; vel non iis credendo, vel non se illis conformando, Desperavisti, inquit, omne consilium meum, & increpationes meas neglexisti. Ego quoque in interitu vestro ridebo & jubannabo, O formidandum risum.

I. de vera relig. c. 16.

Prov. 7.

II. PUNCTUM.

Sed negligere veritates Evangelicas, hoc est Christum iudicare & condemnare. Cum enim illæ veritates sint à Christo Domino, qui unumquemque Christianum his imbutum & conformem in vita & moribus esse voluit, profecto non possunt à quoquam negligi, quin simul iudicentur vel inutiles, vel indecoræ, vel incommodæ, vel nimis difficiles, aut nisi denique aliquam prætendat causam cur illas negligat; nullam verò talem causam potest prætereire quin ipsum Christum iudicet. Nam vel causam illam putabit legitimam, vel nullam & simulatam: si legitimam putat habere causam cur negligat quod commendat Christus, certe hoc ipso iudicat Christum sine

causa illud commendasse. Nam si causa est & ratio cur illud commendat Christus, non est causa cur negligatur; aut si quid est quod rationabiliter negligatur, non est quod legitime commendetur; Non est Ratio apud Inferos, inquit sapiens, quasi diceret, non est ratio qua se damnati possint contra Deum defendere; alioquin sine ratione & immerito fuissent condemnati, quod est blasphemum cogitare. Unde & idem sapiens, Non est sapientia, non est prudentia, non est consilium contra Dominum.

Ecl. 9.

Prov. 27.

Quod si nullam quidem esse causam affimet, cur Evangelicam Christi Doctrinam respuat, sed merè gratis & liberè, quæ libertate se inordinato affectui mancipat, nonne & Christum iudicat minus dignum cuius dictis se conformet, quam mundum aut appetitum oppositum, cui mavult adhærere? Nonne & Christum condemnat quasi adversarium suæ libidini, & tali condemnat iudicio, quali suam probat libidinem? Licet enim iudicio, quod vocant speculativo, nihil tale de Christo cogitet, Iudicium tamen est practicum, id est, in praxi & re ipsa se ita gerit ac si iudicaret & damnetur Christum. Sic factis & vitæ suæ loquuntur qui vitam degunt à Christo alienam; Contrarius est, inquit, operibus nostris, & improperat nobis peccata legis: factus est nobis in translationem cogitationum nostrarum: gravis est nobis etiam ad videndum, quoniam dissimilis est alia vita illius. Unde & ipse Dominus, Me mundus odit, quia ego testimonium perhibeo de illo quod opera ejus mala sunt. Quem vero quis odit ut adversarium, nonne hunc iudicat & condemnat? O verè damnanda mundi opera, quæ veritatem condemnant!

Sap. 2.

Ioan. 7.

III. PUNCTUM.

Nemo ipse Christianus Christi iudicio condemnabitur, nisi qui prius suo Christiano iudicio condemnaverit. Quia nemo condemnabitur nisi qui contra Evangelicas veritates peccaverit, in quibus observatis sicut Christus probatur & colitur, ita his neglectis iudicatur & condemnatur, tanquam oppositus & adversarius concupiscentiæ quam illæ impugnant & reprimunt Veritates. Esto, inquit, ipse Christus, esto consentiens adversario tuo citò dum es in via cum eo: ne ferè tradat te adversarii iudici. Quis est iste adversarius nisi sermo Domini, ut expressè habet glossa, & sanctus Augustinus.

Matth. 23. Luc. 11.

aus, *Qui nobiscum est in via ut ad caelestem nos ducat patriam?* Sed est adversarius iis qui secundum proprias concupiscentias ambulant, ac propterea sicut illum repudiaverunt & iudicaverunt tanquam sibi adversarium, sic ab eo iudicandi tradentur summo Iudici. Quod & alibi expressius Ipse Dominus Iudex: *Qui spernit me, & non accipit verba mea, habet qui iudicat eum; sermo quem locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die.* Cur porro iudicabit nisi quia neglectus ante est & ab illo iudicatus?

Ioan. 12.

Atque hinc iterum vide, qualis injuria Christi est sic ab homine iudicari & condemnari! qualis ejus bonitas & patientia, tot à tantis & tanto tempore tolerare injurias! quale demum expectari potest iudicium, post talem in saeculo peractam vitam, quæ non nisi calumniam & probum Christo intulit? *Verum amen*, inquit, *Inimicos meos illos, qui noluerunt me regnare super se, adducite huc, & interficite a me.* Potestne cogitare quale sit illud *interfici ante Christum* & non timere? Aut si mavis amore duci, potestne cogitare te ex inimicis illis unum esse, de quibus loquitur, & non confundi! te Christianum, te Religiosum, te Sacerdotem, inimicum esse Christi! Et ne dubites ita esse, ne putes tibi verba dari, audi quibusnam loquitur:

Luc. 19.

qui noluerunt, inquit, me regnare super se. Andresne id affirmare, quod Christus super te regnet! Circumspice te ipsum intus & foris, à capite ad calcem, à mane ad vesperam, nulla deberet esse facultas animæ, nulla pars corporis, nulla vitæ actio super quam Christus non regnaret, ut dici posset regnare super te. Nam si vel una deesset, tu ex illa parte ab ejus regno subtractus esses, nec proinde super te totum regnaret. Estne verò vel una pars ita illi subiecta ut in ea vel solâ regnet? Regnatne in oculis, in lingua, in incessu, in desideriis, in gaudiis, & in negotiis! Nonne ibi potius concupiscentia prævalet, ut magis naturæ impetum quàm Gratia motum sequaris! Cur ita porro nisi quia non vis ita premi, quantum necesse est ut regnet in te Christus? *Confregisti jugum meum rupisti vincula mea: dixisti, non serviam.* Itane semper? Respicite hodie. Tibi tuisque precare & procura deinceps omni modo ut quod commendat Apostolus: *Doctrinam Salvatoris nostri Dei ornent in omnibus. Apparuit enim gratia Dei Salvatoris nostri omnibus hominibus, erudiens nos, ut abnegantes impietatem & secularia desideria, sobrii, & iusti, & pie vivamus in hoc saeculo.*

Ier. 2.

Titi 2.

EODEM DIE AD HÆC CHRISTI VERBA:

Nunc Iudicium est mundi. Ioan. 12.

VERITAS PRACTICA.

Primus Christi Adventus, Mundano tam timendus quàm secundus.

Tam formidandum Mundo præsepe Christi nascentis, quàm Tribunal Judicantis,

RATIO EST, Quia idcirco secundus Christi Adventus est timendus mundano, & formidandum mundo est tribunal Iudicantis, quia tunc sententia est ferenda contra mundanos.

Sed in primo Adventu jam illa fertur sententia, jam in præsepe mundus iudicatur: nec minus terribilis est lata sententia quàm ferenda,

Ergo primus Christi Adventus mundano tam timendus est quam secundus.

Ergo non minus jam formidandum est mundo præsepe Christi nascentis, quàm tribunal Iudicantis. Quod tamen pauci cogitant.

I. PUNCTUM.

RECTE omnino Sapiens: *Quia non profertur citò contra malos sententia, Eccle. 8 abique timore illo filij hominum perpetrant mala.* Sed in illo sapientis dicto potest esse aliquid clarum, & aliquid dubium

A 2

Luc